

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1561. usque ad annum 1562

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118596

§. 42. Papæ Nuntii a quibusdam Principibus male recepti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66624](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66624)

Sæcul. XVI. **D**ie tertia Martii summo Pontifici al-
 A. C. 1561. latae sunt Galliarum Regis literæ,
 in quibus Engolismensis Episcopus ejus-
 dem Orator exponebat, quod Rex Chri-
 stianissimus Synodum, prout hucusque
 esset indicta, gratam, ratamque habe-
 ret, atque ardentem desideraret, ut ea-
 dem juxta totius Christianæ Reipublicæ
 vota optatum consequatur successum:
 Insuper Rambulletus speciatim Romam
 decernebatur, ut ad preces ab Aure-
 lianensibus Ordinibus Regi expositas
 Synodum brevi inchoandam urgeret,
 simulque declararet, quod illius cele-
 bratione longius protracta Rex ad Re-
 gni sui Prælatos recurrere, seu non ob-
 tento Concilio universali Nationalem
 Synodum congregare cogeretur: Verum
 ad hæc reposuit Pontifex: „nihil arden-
 „tius cupio, quam Episcopos Tridenti
 „congregatos cernere, nec hæc mora
 „ullatenus meæ culpæ imputanda ve-
 „nit, sed potius Principibus, qui continuo
 „inter se discordes sunt, quamvis jam-
 „jam dudum diploma eorum benepla-
 cito, quantum fieri potuit, accommo-
 dum ediderim.

*Mem. pour
 le Concil. de
 Trente p. 72.
 dans l'in-
 struction
 du Mr.
 Rambouillet.*

X. XLII.

*Papæ Nuntii a quibusdam Principi-
 bus male recepti.*

Enim-

Enimvero plures Papæ Nuntii æquam
 de Principibus, ad quos decerne-
 bantur, querendi ansam habebant: ni-
 hilominus summus Pontifex, etiam si
 ex responso anno priori ab Elisabetha
 Angliæ Regina ad Abbatem Parpagliam
 dato exiguum admodum veræ Religio-
 nis in hoc regno restaurandæ spem con-
 cipere potuerit, hoc tamen anno alium
 rursus Nuntium nominare voluit, qui
 eidem Reginæ Tridentinum Conci-
 lium nuper interruptum in eodem loco
 continuatum iri significaret, simulque
 rogaret, ut & ipsa Episcopos Anglos
 eo ablegaret: itaque Martinengus Ab-
 bas, cui hæc demandata erat provin-
 cia, in Flandriam delatus Hispaniæ
 Regis, ac Albæ Ducis patrocinium im-
 plorabat, ut eorum opera in Angliam
 veniendi facultatem ab Elisabetha im-
 petrare posset: verum illa Nuntium
 acceptare constanter renuit, postea
 tamen Papæ Nuntius, qui Parisiis age-
 bat, ad Martinengi preces Trochmor-
 tonum Angliæ Oratorem eo induxerat,
 ut hac super re ad Angliæ Reginam
 perscribere vellet: Attamen illa re-
 spondit: „nullum mihi negotium cum
 „Papa discutiendum occurrit, optarem
 „quidem Concilium vere œcumenicum
 „congregari, nullum tamen admitto,
 „quod indictum est a Romano Episcopo,
 cujus

Sæcul. XVI.

A.C. 1561.

Pallav. l. 15.

c. 7. & c. 9.

num. 5.

Cambden in

vita Eli-

sabeth.

Sæcul. XVI. „auctoritas Senatus decreto ex Anglia
A.C. 1561. „exulare iussa est,,

Nec magis prosper legationis successus in Imperii urbibus in Germania superiori fitis Delphino arridebat, nam incassum etiam illas hortabatur, ut in suis ditionibus pacem restaurarent: insuper in irritum cecidere illius promissa, quibus idoneam publicæ fidei cautionem, necnon plenam Synodum accedendi securitatem spondebat. Equidem Norimbergam præprimis contendebat: ast a Senatu die octava Martii nonnisi sequens referebat responsum: „Nos jam ab anno Christi millesimo „quingentesimo trigesimo Confessioni „Augustanæ adhæsimus, neque nobis „nunc licet ab illius partis Principibus „nos separare: ecquidem tibi tanquam „Papæ Nuntio tum ob patriæ dignitatem, tum ob familiæ splendorem, parati sumus ad omnem obsequii significationem exhibendam. Idem ferme responsum dabant Argentinenses, addentes, quod præterita Synodus omnino faverit Romano Pontifici, atque hujusmodi pariter Concilium suspicarentur futurum, quod similiter legitimum non esset, utpote a Cæsare non inlicitum, ad cujus auctoritatem id spectaret. Paulo modestior erat Francofordiensium repulsa, nam hi respondebant:

bant: „maximopere optamus con-
 „cordiam Religionis in Germania, sed
 „est in comperto, ob quas causas gra-
 „vissimas Synodus jam bis tentata mi-
 „nime profuisset; si hæc impedimenta
 „nunc tollerentur ab æquissimo juxta,
 „ac prudentissimo Pontifice, id per-
 „gratum nobis est futurum; cetera nobis
 „non licet ab Augustanæ Confessionis
 „Principibus, quibuscum conjuncti su-
 „mus, discedere.

Sæc. XVI.
 A.C. 1561.

Verum Papæ Nuntius Augustanum
 Senatum ad animi demissionem magis
 propensum experiebatur, quamvis &
 ipse Nuntio repulsam daret, hæc caus-
 satus: „post permissam a Carolo V. ut-
 „ramque Religionem, utraque pacem
 „exercuit in civitate nostra: nos ecqui-
 „dem alimus in animo summam pro-
 „pensionem in concordiam ac dissensio-
 „num adeo funestarum finem, sed par-
 „vula nostra Respublica haud ea est,
 „quæ posset initium concordiae fa-
 „cere; hinc id unum nostræ opis est,
 „ut eam votis expetamus, ac re ipsa
 „ad id operam conferre parati sumus,
 „atque ubi majora Imperii membra in
 „eam commitentur, nos non deerimus.

Postea Delphinus ad plures Ger-
 manicæ Episcopos Spirenses, Constans-
 tianses, & Merseburgenses iter suum
 profecutus ab eis cum summa benevo-
 lentia

Sæcul. XVI.
A.C. 1561.

lencia excipiebatur, quamvis eorum nonnulli grave senium obtenderent, alii vero adversam valetudinem, & Tridentini itineris molestias caussarentur.

§. XLIII.

Delphini colloquium cum Zanchio.

*Pallav. c. 10.
num. 1.*

Cum Delphinus hosce Principes inviseret, habita cum pluribus adulterinæ Reformationis Ministris agendi opportunitate cum eorum nonnullis disputabat, ac præcipue cum Zanchio Bergomenfi olim Canonico Regulari Ord. S. Augustini, nunc fidei desertore, qui in Lucensi agebat conventu, cui tum præpositus erat Petrus Martyr, a quo Zanchius unacum pluribus aliis Zwinglii errores hauriebat, cumque intimæ amicitiae vinculo Brentio junctus esset, ambo Nuntium Argentinam venisse edocti illum adibant, comitantibus eos pluribus Venetis, qui novæ sectæ nomen daturi patriam suam relinquebant: igitur hos Delphinus rara benignitate excepit, eisque monita charitatis plena suggerens satis aperte ardentissimum, quo flagrabat, illos ad Ecclesiæ sinum revocandi studium testatus est, nec conatui suus defuit successus; quippe Zanchius Nuntii rationibus devictus, a reliquis secessit, ei submissa voce significans, quod remo-

tis